

ingenlunde vare i Stand til at tage denne Opgave op. Dette kan jeg nu aldeles ikke anerkende. Ligesom det ærede Medlem har at gøre med en Arbejdsanstalt, som ikke er i Stand til at tage Arbejdet op — altsaa en Arbejdsanstalt, som er daarlig ledet og er en daarlig Arbejdsanstalt —, saaledes er der andre Medlemmer her i Salen, der have at gøre med andre kommunale Anstalter, som ere udmærket ledede, og som udmærket godt ere i Stand til at tage Opgaven op. Men forudseende, at ikke alle kommunale Anstalter ere lige gode, har jeg i det af mig tidligere omtalte Lovforslag, som jeg har stillet i Udvalget, og som jeg har omtalt som en af Kilderne — og Hovedkilden for det godes Vedkommende — til det foreliggende private Lovforslag stillet Forslag om at sætte Arbejdsanstalterne i Forbindelse med Statens Strafanstalter. Saa komme vi nemlig ud over den kommunale Misere, at Kommunerne ikke magte de uartige Fyre, for saa faa vi det alt under Statens Kontrol og alt paa Statens Maner; saa skulle vi nok faa lært de Folk at arbejde, naar vi spærre dem inde og tvinge dem til at arbejde. Og jeg vil sige, at selv om vi ikke kunne fremtvinge Forbedring, tvinge gode Egenskaber ind i dem, kunne vi dog tvinge dem til at lade Samfundet være i Fred i den Tid.

For det lod jo til, at det ærede Medlem ikke kunde have Lov til at være i Fred for Bøllerne. Det var ikke blot hans og hans Venners Legemer, men det var ogsaa deres Sjæle, som kom i Oprør, og det ærede Medlems Følelser kom i et saadant Oprør ved Overfald, at han vilde have Lov til at gribe til de stærkeste Midler i en saadan Anledning. Det vil jeg ogsaa. Naar jeg for min Person bliver overfalden, eller jeg ser eller hører nogen af mine Venner eller andre blive overfaldne, saa vil jeg — det har jeg før taget Ordet for her i denne Sal — gribe til de allerstærkeste Midler, som overhovedet staa i min Magt, og jeg vil sove lige roligt, og min Samvittighed vil være lige god derfor. Thi saa handler jeg under Indtrykket af mine Følelser, saa handler jeg i Hidsighed, og saa handler jeg som den hurtigt handlende, en hidsig Mand er. Men naar saa det ærede Medlem vil gaa saa langt, at han vil overføre Hidsighedsstandpunktet paa Samfundet, naar Samfundet skal varetage den straffende Retshaandhævelse, saa maa jeg trække mig tilbage fra det ærede Medlem. Thi Hidsighed maa Samfundet ikke være i Besiddelse af, Samfundet maa

gennem sine Love og sin Retshaandhævelse ikke være hidsigt, det skal tage det med Ro og søge at finde Midlerne til at naa det Maal, det vil naa gennem den Straf, det paalægger de brødefulde Individuer. Nogle ville søge gennem Straffen at sikre Samfundet mod Forbryderne, andre ville søge at forbedre Forbryderen, saadan at han kan komme ud af Anstalten igen som en nyttig Samfundsborger, og atter andre — dertil hører jeg — ville gerne søge at kombinere begge Hensyn, saaledes at vi, naar vi sætte en Mand ind paa 2 eller 3 Aars Strafarbejde, for det første sige som saa: Saa har Samfundet det daarlige Individ mindre i den Tid, saa ere hans Medmennesker fri for Overfald af ham i den Tid. Og dernæst skulle vi opdrage ham i Anstalten, lære ham at arbejde, saaledes at vi have nogen Mulighed for, at han gaar ud som et nyttigt Individ. Naar altsaa det ærede Medlem vil overføre sine berettigede, men hidsige Følelser paa Samfundsfølelsen, saa vil jeg sige, at enhver Sammenligning der imellem ganske glipper.

Der var ogsaa et andet Æret Medlem — de tælles jo nemlig ikke i Snesevis eller i mange Enere, de som komme frem og forsvare Pryglestraffens Indførelse — det var det ærede Medlem for Fredensborg (L. Pedersen), som talte, ikke som den, der havde Sympati for Pryglestraffen — for han udtalte i Slutningen af sit Foredrag, at han nærede megen Tvivl, om denne Straf overhovedet hjalp — men som den, der dog var stemt for det foreliggende Lovforslag, fordi han mente, at der maatte gøres noget. Og det ærede Medlem fremførte saa Eksempler paa de usikre Tilstande, som kunde være under de nuværende Forhold. Det ærede Medlem kom herunder til at omtale Voldtægtsforbrydelser. Nu maa jeg gøre opmærksom paa, at det Lovforslag, som vi behandle i disse Dage, jo aldeles ikke, saaledes som Justitsministerens oprindelige Lovforslag, vil have belagt Voldtægtsforbrydere med Pryglestraf, men kun lægger Pryglestraf paa dem, som voldelig overfalde sagesløs Mand, og paa dem, som misbruge Smaapiger. Men naar det ærede Medlem for Fredensborg mente, at vi ikke havde strenge Straffe for Voldtægt, saa vil jeg henpege paa Straffelovens § 168. Det er før hændet, at et andet Æret Medlem — det var det ærede Medlem for Bornholm (Ingvard Jensen) — kom og ikke kunde finde Straf til en Mand, som først slog hans ene Øje ud og bag efter var saa grusom ogsaa at slaa det andet Øje ud. Jeg viste, at det